

[Justitsministeren.]

Iver Poulsens indlæg, hvis saglige afsnit jeg lyttede til med den allerstørste glæde, vil jeg gerne sige, at jeg nyder altid tilskuerens rolle, når det ærede medlem farer i benene på VK.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Henry Christensen*): Når jeg ser bort fra det ærede medlem hr. Iver Poulsen, kan vi fortsat glæde os over den megen velvilje, der er kommet til orde over for lovforslaget ved behandlingen i dag. Man kunne næsten fristes til at spørge, om der er en politisk klimaændring under opsejling, eller det er et enkeltstående tilfælde, men vi noterer naturligvis med tilfredshed det konkrete i sagen her.

Jeg skal ikke gå dybt ind på de enkelte spørgsmål, der har været rejst; kun et par betragtninger vil jeg gerne fremføre.

Flere af ordførerne har beskæftiget sig med, om det nu var rimeligt at foreslå sø- og handelsretten som det organ, der skal træffe afgørelsen i de tilfælde, hvor det drejer sig om at fastslå, om der er grundlag for erstatning for ulovlig afskedigelse. Når vi har valgt at foreslå det, er det, fordi det nødvendigvis må være sådan, at dér, hvor funktionærloven regulerer denne side af sagen, må det være domstolene, der skal afgøre erstatningsspørgsmålet. Jeg ville finde det meget vanskeligt at stille forslag om noget andet i lovforslaget og vil især tro, at for den første periodes vedkommende, indtil en eventuel retspraksis er opnået, vil det være meget vigtigt for at sikre ensartethed og sagkundskab, at man fik en afgørelse af en instans som den, vi har forslået, en ret, der formentlig må være mest sagkyndig på dette område. Vi er naturligvis villige til at forhandle om, hvorvidt et andet organ må anses for bedre egnet; men tanken har altså været at sikre de mest sagkyndige og ensartede afgørelser. Det er det, der er begrundelsen for vort forslag om, at det bør være sø- og handelsretten.

Jeg er indforstået med en overvejelse af, hvordan forholdet skal være for de områder, der er dækket af overenskomstregler. Det var det, den højtærede justitsminister var inde på, og der kan jo være noget rig-

tigt i den betragtning, ministeren gjorde gældende. Rent almindeligt gælder det, at funktionærlovens beskyttelsesregler kun træder i kraft i det omfang, hvor der ikke ud over disse er tilsikret funktionæren yderligere eller tilsvarende beskyttelse.

Dernæst har man særlig drøftet bestemmelserne i § 10 om forhandlingsretten, og jeg forstår, at på det punkt er uoverensstemmelsen mellem os måske noget større end på de fleste andre områder. Det undrede mig noget, at den kritik, der her fremkom dels fra det ærede medlem hr. Iver Poulsen, dels fra andre ordførere, næsten gav indtryk af, at de var enige om, hvad det var de skulle kritisere — men det kan formentlig ikke være tilfældet. Man skulle mene, at bestemmelsen i den nugældende funktionærlovs § 10, stk. 2, efter sit indhold virkelig var sådan, at den, når funktionærerne i øvrigt opfyldte det, vi altid har været enige om, og som man har anset for at måtte være tilfældet i praksis, nemlig de 50 pct.s tilslutning organisationsmæssigt, sikrede dem forhandlingsret. Dette viser sig ikke at være tilfældet. Vi har domstolsafgørelser, endog fra højesteret, for, at dette ikke er tilfældet, men at man fortolker § 10, stk. 2, sådan, at man har lov til efter overenskomsten at gennemføre en betydelig indskrænkning i forhandlingsretten. Man skulle dog egentlig tro, at det måtte være det ærede medlem hr. Iver Poulsens opfattelse, at dette ikke var en rimelig retstilstand.

Det, vi har tilsigtet med vort forslag, er en udvidelse af funktionærernes frihed til at organisere sig. Man kan så diskutere, om den formulering, vi har fundet frem til, er den mest rimelige eller ej. Det er måske ikke så meget et spørgsmål om teknisk udformning, som det er et spørgsmål om visse principielle uoverensstemmelser os imellem. Det fremgik jo også meget tydeligt af, hvad det ærede medlem hr. Erik A. Jensen sagde. Jeg mener, at vi inden for de forskellige virksomheder, brancher o. s. v. må sikre den friest mulige adgang for funktionærerne til selv at vælge, og at organisationerne ikke på tværs må begrænse denne adgang for funktionærerne til selv at vælge. Det er herom striden mellem os står. Jeg synes, der bliver forøget frihed, forøget organisationsfrihed, ved at man vælger den frem-